



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera

a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **T. T. B.**, narozena „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-37467-4/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-37467-4/SO-2016, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-37467-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 1. 2016, č. j. OAM-8392-42/PP-2014. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně nepodala žádost ve lhůtě do tří měsíců ode dne vstupu na území. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že správní orgány svými rozhodnutími porušily její právo zaručené v čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle nichž každý může činit, co není zákonem zakázáno. Zdůraznila, že zákon o pobytu cizinců nezakazuje podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu před vstupem na území a tento zákaz nelze dovodit ani z jeho § 87b odst. 1. Dotčené ustanovení upravuje povinnost podat žádost o přechodný pobyt pro rodinné příslušníky občanů Evropské unie do tří měsíců ode dne vstupu na území, pokud již na území pobývají a hodlají pobývat déle než tři měsíce. Z uvedeného však neplyne zákaz podání dotčené žádosti pro ostatní žadatele, např. ty, kteří na území ještě nepobývají nebo na území pobývají déle než tři měsíce na základě jiného pobytového oprávnění. Odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 236/2008 označila žalobkyně za účelový, neboť žalovaný se předmětným rozsudkem neřídí a běžně povoluje přechodný pobyt i cizincům, kteří podali žádost až po uplynutí tříměsíční lhůty pobytu na území, kdy to podle uvedeného rozsudku není dovoleno. Žalobkyně nesouhlasila s názorem Krajského soudu v Praze vysloveným v rozsudku sp. zn. 46 A 56/2014, že cizinec nemůže předložit České republice originál cestovního dokladu, pokud pobývá mimo území České republiky. Podotkla, že cizinec není povinen podat žádost o povolení k přechodnému pobytu osobně. Pobývá-li cizinec v zahraničí, může žádost podat jeho zástupce, jemuž cizinec cestovní doklad pro účely řízení poskytne. Omezení možnosti podat žádost o povolení k přechodnému pobytu před vstupem na území či po uplynutí tří měsíců od vstupu na území podle žalobkyně neobsahuje ani žádné ustanovení směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Částečně zrekapituloval skutkový stav, z něhož vycházel při svém rozhodování, a odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobkyně nesplnila podmínku podání žádosti ve lhůtě tří měsíců od vstupu na území České republiky ve smyslu § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

připomněl, že z vyjádření Velvyslanectví České republiky v Hanoji vyplynulo, že žalobkyně se nachází na území Vietnamské socialistické republiky a opakovaně se jí nepodařilo získat vízum do České republiky s odkazem na obcházení zákona o pobytu cizinců prostřednictvím uzavření účelového manželství. Podle žalovaného tudíž bylo podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky předčasné. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 46 A 56/2014.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím od počátku souhlasil a právní zástupce žalobkyně, který původně trval na nařízení jednání, ve svém podání ze dne 7. 3. 2019 soudu sdělil, že již nepožaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání. Soud proto zrušil jednání nařízené na 15. 5. 2019 a o žalobě rozhodl bez jednání.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Soud předesílá, že mezi účastníky nebylo sporu o skutkovém stavu věci, nýbrž toliko o výkladu
§ 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého platí, že *„[r]ojinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.“*
8. Výkladem citovaného ustanovení se soudy rozhodující ve správním soudnictví již opakovaně zabývaly. Zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2016, č. j. 15 A 52/2013-54, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že smyslem uvedené úpravy je zamezit nelegálnímu pobytu cizinců. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2009, č. j. 11 Ca 153/2008-19, zdejší soud v předmětném rozsudku uvedl, že pobývá-li cizinec na území legálně na základě delšího pobytového oprávnění, má možnost žádost o povolení k přechodnému pobytu podat i ve lhůtě jiné než tříměsíční, a dodal: *„Analogicky proto cizinci dle názoru*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu za určitých okolností nic nebrání ani v tom, podat žádost ještě před vstupem na území, bude-li splňovat předpoklady stanovené zákonem.“

9. Obdobný názor zaujal i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 22. 11. 2013, č. j. 4 Aps 6/2013-37, publ. pod č. 2988/2014 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že „... z ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců, podle kterého stěžovatel podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, nevyplyvá, že by cizinec (rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie) byl povinen tuto žádost podat osobně. Pakliže cizinec nemusí být při podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu osobně přítomen, je zřejmé, že žádost o přechodný pobyt podle § 87b zákona o pobytu cizinců mohou v zastoupení podávat i cizinci, kteří se nacházejí mimo území České republiky, tak jak to učinil stěžovatel.“
10. S citovanými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje, a proto přisvědčuje žalobkyni v tom, že nebyla povinna podat žádost o povolení k přechodnému pobytu osobně a mohla tak učinit i před vstupem na území České republiky. Žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí argumentoval tím, že žalobkyně nesplnila podmínku podání žádosti ve lhůtě tří měsíců od vstupu na území České republiky, neboť se dosud nachází ve Vietnamu. Žalovaný dovodil, že podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky bylo předčasné, a poukazoval na to, že pobyt cizinců, kteří na území teprve vstoupit chtějí, upravují jiné instituty zákona o pobytu cizinců. Tento názor žalovaného, byť se opírá též o rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2010, č. j. 10 Ca 236/2008-33, a Krajského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2015, č. j. 46 A 56/2014-30, dostupné na www.nssoud.cz, ovšem není správný, neboť odporuje citovanému judikátu Nejvyššího správního soudu.
11. Zdejší soud proto dospěl k závěru, že žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně, když v rozporu se zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu vycházel z toho, že žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců lze podat až poté, kdy cizinec vstoupí na území České republiky. Nesprávné právní posouzení věci ze strany žalovaného pak způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.
12. Pouze na okraj soud poznamenává, že na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani argument žalovaného, že žádost žalobkyně o udělení schengenského víza byla opakovaně zamítnuta s ohledem na obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat vízum k pobytu na území (účelový sňatek). Žalovaný totiž v tomto řízení účelovost sňatku žalobkyně nezkoumal a její žádost zamítl z jiného důvodu.
13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. března 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.